

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 877

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 noiembrie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 439 din 21 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 440 din 21 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (5) teza a doua și art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală	4–6
Decizia nr. 471 din 28 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) raportate la cele ale art. 342 din Codul de procedură penală	6–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.346. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 4 unități administrativ-teritoriale din județul Timiș	9–13
1.347. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială Craiva din județul Arad	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 439**

din 21 iunie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7)
din Codul de procedură penală**

Mona-Maria Pivniceru	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihaela Cristache în Dosarul nr. 39.298/3/2015 (4.021/2015) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală — Judecătorul de drepturi și libertăți. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.736D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. Arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții prin Decizia nr. 185 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 21 iunie 2016 și Decizia nr. 381 din 7 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 14 iulie 2016, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 39.298/3/2015 (4.021/2015), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală — Judecătorul de drepturi și libertăți a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Mihaela Cristache, cu ocazia soluționării unei cauze penale privind înlocuirea măsurii controlului judiciar.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată că textul de lege criticat nu stabilește în mod clar, precis și previzibil conținutul sintagmei „rea-credință”, astfel încât în absența unei definiții legale precise, aceasta poate fi interpretată și aplicată în moduri diferite, ceea ce înseamnă că nu oferă o garanție suficientă contra atingerilor arbitrare ale puterii publice. Apreciază că un argument în favoarea neclarității acestei sintagme este și faptul că legiuitorul a renunțat să o folosească în cazul anumitor infracțiuni, iar în alte materii, deși este folosită, aceasta este definită mai explicit prin trimitere la criteriile generale, cum ar fi anumite condiții sau efecte. Or, în ceea ce privește dispozițiile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, legiuitorul nu stabilește nici măcar un singur criteriu în raport de care să se poată determina care sunt încălcările ce se pot asimila relei-credințe. Astfel, în lipsa unor

criterii generale care să contureze înțelesul acestei sintagme, adoptarea unei conduite adecvate, dar și exercitarea efectivă a dreptului la apărare sunt lezate în mod grav.

6. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală — Judecătorul de drepturi și libertăți** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că sintagma „rea-credință” folosită de legiuitor are un sens clar, anume cel din limbajul curent și din dicționarul explicativ al limbii române. Apreciază că nu există niciun element neclar în modul în care este folosită această expresie, iar jurisprudența constantă a instanțelor române a lămurit pe deplin sensul concret al acesteia. De altfel, nu se poate cere legiuitorului să definească în cuprinsul Codului de procedură penală fiecare cuvânt sau expresie folosită, mai ales în situația în care sensul acestora rezultă fără dubii din cuprinsul normei legale. Faptul că în alte acte normative, extrapenale, legiuitorul a dat lămuriri suplimentare cu privire la sintagma „rea-credință” a fost impus de specificul reglementărilor respective și nu creează obligația definirii acestei expresii în toate situațiile când este folosită.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Astfel, arată că, din examinarea motivării excepției de neconstituționalitate, rezultă că autoarea acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate. Se apreciază că textul art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală nu este criticat pentru ceea ce conține, ci pentru ceea ce nu conține, autoarea excepției solicitând ca, pe lângă reglementările existente în cuprinsul acestui articol, să se adauge și o definiție legală a sintagmei „rea-credință”.

9. În continuare, se arată că dispozițiile legale criticate au un caracter accesibil și previzibil, câtă vreme acestea stabilesc că în cazul încălcării cu rea-credință de către inculpat a obligațiilor impuse de către instanță, se poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege. Semnificația sintagmei „rea-credință” este una clară, fiind aceea din limbajul curent, astfel încât nu era necesară o definiție legală. Chiar și în absența unei definiții legale, norma este clară, astfel încât orice cetățean își poate adapta conduita pe durata măsurii preventive a controlului judiciar în vederea respectării obligațiilor care i-au fost impuse. De asemenea, apreciază că nici critica privind pretinsa nerespectare a dreptului la apărare, garantat de art. 24 din Constituție, nu este întemeiată. Dispozițiile legale criticate nu restrâng în niciun fel dreptul la apărare al inculpatului față de care s-a dispus măsura preventivă a controlului judiciar, acesta putând să fie asistat de un avocat în tot cursul judecății, avocat care are dreptul să consulte actele dosarului, să pună întrebări părților și altor subiecți procesuali, să exercite drepturile procesuale ale părții pe care o asistă, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt suficient de clare, predictibile și neechivoce, destinatarul normei juridice fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia, în concordanță cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție care consacră principiul respectării obligatorii a legilor. În continuare, apreciază că, în realitate, autoarea excepției de neconstituționalitate nu critică soluția legislativă, ci invocă neconstituționalitatea art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală din perspectiva unei omisiuni de reglementare. Or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Astfel, prin acceptarea susținerilor autoarei excepției de neconstituționalitate, în sensul constatării deficienței de reglementare a normei juridice, instanța de contencios constituțional s-ar transforma într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”*.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: *„În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.”*

14. În opinia autoarei excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că măsura controlului judiciar a fost reglementată de Codul de procedură penală, care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, ca o măsură preventivă, alături de reținere, controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu și arestarea preventivă, sediul materiei constituindu-l art. 202 alin. (4) și art. 211—215. Controlul instituit de către organele judiciare, conform art. 211—215 din Codul de procedură penală, are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărire penală sau de la judecată, precum și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni. Acest scop este realizat

prin impunerea în sarcina inculpatului a unor obligații și interdicții, în vederea supravegherii conduitei acestuia de către organul judiciar. Pentru atingerea acestei finalități, legiuitorul a instituit, prin art. 215 din Codul de procedură penală, o serie de obligații de a face, care trebuie să fie dispuse cu prilejul luării măsurii controlului judiciar, fără ca acestea să poată fi cenzurate sau înlăturate, precum și o serie de obligații de a nu face, a căror impunere este lăsată la aprecierea organului judiciar. În acest fel, măsura controlului judiciar poate fi individualizată, în funcție de informațiile existente despre faptă și despre persoana făptuitorului, informații care permit aprecierea stării de pericol ce determină luarea măsurii (a se vedea Decizia nr. 734 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 17 decembrie 2015, paragraful 25).

16. În cazul în care inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea controlului judiciar cu arestul la domiciliu sau cu arestarea preventivă, în condițiile prevăzute de lege.

17. În ceea ce privește sintagma „rea-credință”, Curtea observă că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, aceasta are semnificația de atitudine necorectă, necinstită. În doctrină s-a reținut că, în limbajul comun, antitezei relei-credințe i se atribuie mai multe accepțiuni, și anume: obligație de comportare corectă pe care părțile trebuie s-o respecte la încheierea și executarea convențiilor; convingerea unei persoane că acționează în temeiul unui drept și potrivit cu legea sau cu ceea ce se cuvine; sinceritate, onestitate, cinste. Valențe oarecum asemănătoare există și în plan juridic, dat fiind caracterul proeminent etic al normelor care cârmuiesc cele două concepte aflate în opoziție. Astfel, se poate concluziona că reaua-credință este o formă a vinovăției, expresia dolului, fraudei și culpei grave, având ca numitor comun viclenia, înșelăciunea și omisiunea vădit intenționată.

18. Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază că reaua-credință poate fi calificată ca acea atitudine a unei persoane care săvârșește un fapt sau un act contrar legii sau celorlalte norme de conviețuire socială, pe deplin conștientă de caracterul ilicit al conduitei sale. În ceea ce privește analizarea relei-credințe în raport de încălcarea obligațiilor care îi revin unei persoane în cadrul controlului judiciar, Curtea consideră că aceasta este o atitudine psihică ce conturează o poziție subiectivă a persoanei, concretizată în faptul de a acționa cu intenție cu scopul de a încălca obligațiile impuse.

19. În continuare, Curtea apreciază că reaua-credință nu se prezumă, ea trebuie dovedită prin informațiile culese de organul judiciar însărcinat cu supravegherea executării măsurii, judecătorului sau instanței de judecată revenindu-i obligația de a aprecia dacă nerespectarea obligațiilor s-a produs sau nu cu rea-credință.

20. Având în vedere aceste aspecte, precum și jurisprudența în materie a instanței de contencios constituțional, Curtea apreciază că sintagma „cu rea-credință”, din cuprinsul art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, întrunește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihaela Cristache în Dosarul nr. 39.298/3/2015 (4.021/2015) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală — Judecătorul de drepturi și libertăți și constată că dispozițiile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală — Judecătorul de drepturi și libertăți și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 iunie 2016.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **MONA-MARIA PIVNICERU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 440

din 21 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (5) teza a doua și art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală

Mona-Maria Pivniceru	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (5) teza a doua și art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Liliana Teodoriu în Dosarul nr. 783/39/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.738D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. Arată că prin dispozițiile de lege criticate legiuitorul a dorit evitarea abuzului de drept și a tergiversării soluționării cauzelor

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 783/39/2015, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (5) teza a doua și art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Liliana Teodoriu, cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect cererea de strămutare a unei cauze.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată că dispozițiile art. 67 alin. (5) teza a doua din Codul de procedură penală contravin art. 16, art. 21 și art. 24 din Constituție, deoarece permit „abuzul de drept din partea judecătorului recuzat prin respingerea de către acesta, ca inadmisibilă, a cererii de recuzare formulată împotriva acestuia, sau prin respingerea ca inadmisibilă a cererii de recuzare formulată împotriva procurorului de ședință”. În continuare, susține că dispozițiile art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 15 alin. (1) din Constituție.

6. **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că persoanele aflate în aceeași situație li se vor aplica dispozițiile referitoare la procedura de soluționare a cererii de recuzare, fiind vorba la șaradar despre același tratament juridic. Astfel, dispozițiile legale criticate nu aduc atingere egalității în fața legii a cetățenilor, liberului acces la justiție, dreptului la apărare și nici altor drepturi și libertăți consacrate prin Constituție și prin alte legi.

7. Consideră că, în realitate, autoarea excepției, prin motivele susținute, tinde la o modificare a textelor de lege criticate. Or, Parlamentul și, prin derogare legislativă, în condițiile art. 115 din Constituție, Guvernul au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală, instanțele judecătorești neavând o asemenea competență, misiunea lor fiind aceea de a realiza justiția, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Prin urmare, apreciază că solicitările autoarei excepției excedează competența instanței de contencios constituțional.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Întrucât pronunțarea asupra admisibilității cererii de recuzare nu presupune o analiză a fondului cererii, ci doar verificarea respectării unor condiții de formă (extrinseci) ale cererii, soluția prevăzută de teza a doua a art. 67 alin. (5) din Codul de procedură penală nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil. De asemenea, câtă vreme dispoziția normei se aplică tuturor persoanelor care formulează cereri de recuzare ce nu îndeplinesc cerințele de admisibilitate prevăzute de lege, apreciază că reglementarea în discuție nu are caracter discriminatoriu. Referitor la dispozițiile art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, Guvernul apreciază că acestea nu încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1). Astfel, pentru asigurarea celerității în soluționarea cauzelor, Codul de procedură penală sustrage de la orice cale de atac încheierile privitoare la abținere și recuzare, nesacrificându-se însă dreptul justițiabilului la un proces echitabil.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 67 alin. (5) teza a doua din Codul de procedură penală au ca obiect respingerea ca inadmisibilă a cererii de recuzare formulate împotriva aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate, cu aceleași temeiuri de fapt invocate într-o cerere anterioară de recuzare, care a fost respinsă. Soluția legislativă adoptată în cazul formulării repetate a recuzării aceleiași persoane, pentru același caz de incompatibilitate și cu invocarea aceluiași temeiuri de fapt poate fi asimilată cu aplicarea principiului autorității de lucru judecat, care este în deplină concordanță cu principiul liberului acces la justiție, precum și cu dreptul la apărare. Legiuitorul a avut astfel în vedere evitarea folosirii în mod abuziv a acestui remediu procedural de către justițiabili.

11. În ceea ce privește dispozițiile art. 68 alin. (7) teza a doua din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului susține că dreptul la o cale de atac nu este un drept absolut, ci un drept care prin însăși natura sa cere o reglementare din partea statului. Ca atare, acest drept poate fi subiectul unor limitări/restricții atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa. Or, desființarea, prin noua reglementare a procedurii penale, a dreptului de a ataca orice încheiere de soluționare a abținerii sau recuzării afectează dreptul în chiar esența/existența sa. Pe cale de consecință, apreciază că reglementarea art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală este de natură să contravină principiului universalității drepturilor, consacrat constituțional prin art. 15 alin. (1).

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 alin. (5) teza a doua și art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 67 alin. (5) teza a doua: „*Nerespectarea condițiilor prevăzute la alin. (2)—(4) sau formularea unei cereri de recuzare împotriva aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeiuri de fapt invocate într-o*

cerere anterioară de recuzare, care a fost respinsă, atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. Inadmisibilitatea se constată de procurorul sau de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.”

— Art. 68 alin. (7): „*Încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac.*”

15. În opinia autoarei excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (1) potrivit căruia cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 24 referitor la dreptul la apărare.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, Curtea observă că autoarea acesteia susține că, deși, potrivit art. 15 alin. (1) din Constituție, „*cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*” dispozițiile criticate încalcă art. 408 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală. Având în vedere aceste susțineri, Curtea apreciază că autoarea excepției își întemeiază critica pe comparația dintre textul criticat și alte dispoziții din Codul de procedură penală. Or, în jurisprudența sa, Curtea a statuat, în repetate rânduri, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederi din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea dispozițiilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne (a se vedea Decizia nr. 892 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 8 martie 2016). Pentru aceste motive, Curtea urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală.

17. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (5) teza a doua din Codul de procedură penală, Curtea observă că acestea reglementează etapa examinării admisibilității în principiu a cererii de recuzare prin raportare la prevederile art. 67 alin. (2)—(4) din Codul de procedură penală, fără ca noua reglementare să conțină diferențe semnificative față de dispozițiile cuprinse în art. 51—52 din vechiul Cod de procedură penală. Astfel, completul de judecată în fața căruia se formulează cererea de recuzare trebuie să examineze formal existența sau inexistența în conținutul cererii a unuia sau mai multor temeiuri de fapt și de drept. Totodată, completul de judecată verifică dacă anterior nu a mai fost formulată o altă cerere de recuzare, față de același judecător, pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeiuri de fapt. Curtea constată că, în baza dispozițiilor legale incidente, completul din care face parte judecătorul recuzat poate respinge ca inadmisibilă o cerere de recuzare doar în cazurile enumerate limitativ de lege. În măsura în care, în urma examenului de admisibilitate în principiu, completul de judecată constată că sunt îndeplinite toate condițiile, acesta are obligația de a trimite cererea de recuzare spre soluționare completului competent să o soluționeze. Potrivit dispozițiilor incidente în această materie, completul de judecată ce analizează în principiu recuzarea nu are posibilitatea de a respinge ca inadmisibilă cererea cu motivarea că aceasta este nefondată sau în mod vădit nefondată.

18. Curtea observă că, pronunțându-se asupra constituționalității dispozițiilor art. 51 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală din 1968, care reglementau o procedură similară, a reținut că prin etapa examinării admisibilității în principiu a cererii de recuzare legiuitorul a avut în vedere limitarea abuzului de drept și a posibilităților de tergiversare a soluționării cauzelor, în deplină concordanță cu cerințele dreptului la un proces echitabil. De altfel, reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare, în ansamblu, reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității

acestei proceduri, respectiv pentru soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin împiedicarea tergiversării acestora, corespunzător cerințelor impuse de art. 21 din Legea fundamentală (a se vedea Decizia nr. 526 din 19 aprilie 2011,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 1 iunie 2011).

19. Având în vedere cele expuse, Curtea va respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (5) teza a doua din Codul de procedură penală.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Teodoriu Liliana în Dosarul nr. 783/39/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 67 alin. (5) teza a doua din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 iunie 2016.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **MONA-MARIA PIVNICERU**

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 471

din 28 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) raportate la cele ale art. 342 din Codul de procedură penală

Mona-Maria Pivniceru	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) raportate la cele ale art. 342 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florentin Lungu în Dosarul nr. 1.205/277/2015/a3 al Tribunalului Buzău — Secția penală, Gheza-Antonie Gașpar în Dosarul nr. 856/111/2015/a1 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, Ion Petcu în Dosarul nr. 12.806/280/2015/a1 al Tribunalului Argeș — Secția penală și Petru Blanda în Dosarul nr. 6.204/95/2015/a5 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care fac obiectul Dosarelor Curții Constituționale nr. 1.561 D/2015, nr. 1.807 D/2015, nr. 29 D/2016 și nr. 103D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 21 iunie 2016, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 28 iunie 2016, dată la care a fost pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierile din 15 octombrie 2015, 10 noiembrie 2015, 4 decembrie 2015 și 12 ianuarie 2016, pronunțate în Dosarele nr. 1.205/277/2015/a3, nr. 856/111/2015/a1, nr. 12.806/280/2015/a1, nr. 6.204/95/2015/a5, **Tribunalul Buzău — Secția penală, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, Tribunalul Argeș — Secția penală și Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 342 și art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații formulate împotriva unor încheieri ale judecătorului de cameră preliminară de începere a judecării.**

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 din Legea fundamentală, se susține că restrângerea cazurilor în care judecătorul de cameră preliminară poate restitui cauza la parchet la cele prevăzute la art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală constituie o limitare excesivă a sferei de incidență a dispozițiilor art. 342 din același cod și, totodată, a voinței legiuitorului referitoare la obiectul procedurii în camera preliminară, cu încălcarea prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, prin faptul că nu se poate proceda la restituirea cauzei la parchet și în cazul constatării încălcării normelor privind competența materială a organului de urmărire penală. Se susține că, pentru același motiv, al imposibilității

restituirii cauzei la procuror în cazul constatării de către judecătorul de cameră preliminară a încălcării dispozițiilor procesual penale referitoare la competența materială, textul criticat contravine prevederilor art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție.

5. Se susține, totodată, încălcarea dreptului la apărare, întrucât acesta presupune ca orice încălcare a garanțiilor procesuale specifice acestui drept să fie sancționată cu nulitatea absolută. Or, textele criticate încalcă acest drept, dând posibilitatea judecătorului de cameră preliminară să dispună începerea judecătii, chiar dacă inculpatul nu a beneficiat de dreptul de a studia dosarul cauzei.

6. Se arată, de asemenea, că prevederile art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, nepermițând destinatarilor legii determinarea sferei lor de aplicare, cu consecința aplicării textului criticat în dezavantajul acestor persoane. În acest sens, se face trimitere la Deciziile Curții Constituționale nr. 189 din 2 martie 2006, nr. 647 din 5 octombrie 2006 și nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și nr. 26 din 18 ianuarie 2012, precum și la Hotărârile din 26 aprilie 1979, 25 martie 1983 și 29 octombrie 1992, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, *Silver și alții împotriva Regatului Unit* și *Open Doors și Dublin Well Women împotriva Irlandei*, prin care instanțele anterior referite au statuat cu privire la obligativitatea asigurării standardelor de claritate, precizie și previzibilitate ale legii.

7. **Tribunalul Buzău — Secția penală, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, Tribunalul Argeș — Secția penală și Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că limitarea cazurilor în care judecătorul de cameră preliminară poate trimite cauza la pachet la cele prevăzute la art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală nu este de natură a încălca accesul liber la justiție, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare. Se face trimitere la prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, conform cărora procedura de judecată este prevăzută prin lege, și se arată că stabilirea acestor cazuri este de competența legiuitorului. Se susține, de asemenea, că prevederile art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală nu contravin cerințelor de claritate, precizie și previzibilitate prevăzute prin art. 1 alin. (5) din Constituție și că acestea sunt în acord cu cele statuate, prin jurisprudența sa, de Curtea Europeană a Drepturilor Omului referitor la cerințele de calitate a legii. Se face trimitere la Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 noiembrie 1996, 29 martie 2000 și 24 mai 2007, pronunțate în cauzele *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31, *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, și *Dragotoni și Militaru Pidhorni împotriva României*, paragraful 35. Se mai arată că stabilirea cazurilor de nulitate absolută și relativă sunt de competența exclusivă a legiuitorului, acesta putând să dea eficiență actelor de urmărire penală care au fost efectuate de către un organ necompetent și care, ulterior, au fost confirmate de către procurorul competent, susținându-se, însă, că se impune ca astfel de acte să fie judecate de către instanța competentă, în caz contrar fiind incidente dispozițiile procesual penale referitoare la nulitatea absolută. Se susține, totodată, că argumentele invocate în susținerea excepției vizează mai degrabă interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale criticate, nu constituționalitatea acestora.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, și, în subsidiar, neîntemeiată. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 99 din 13 februarie 2007, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că acceptarea solicitării autorului

excepției de pronunțare a unei alte soluții legislative ar echivala cu transformarea Curții Constituționale în legiuitor pozitiv, aspect care ar contraveni prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție. Pe de altă parte, se învederează că textul criticat nu încalcă dispozițiile Legii fundamentale invocate în susținerea acesteia. Se apreciază, astfel, că prevederile art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală nu îngăduiesc accesul liber la justiție și dreptul la apărare, câtă vreme inculpatul a cărui cauză nu a fost restituită la parchet beneficiază, pe parcursul procesului penal, de toate garanțiile specifice acestui drept fundamental prevăzute la art. 21 din Constituție, precum și de dreptul de a fi asistat de un avocat care, în numele său, să formuleze cereri, să invoce excepții și să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare formulării apărării. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție, se arată că vinovăția inculpatului este stabilită de către instanța de judecată, după administrarea probelor și în urma unei proceduri care asigură toate garanțiile procesuale necesare apărării intereselor acestuia. Se susține, de asemenea, că dispozițiile art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt conforme cu cerințele de calitate a legii prevăzute la art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

10. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că își menține punctele de vedere transmise în Dosarele Curții Constituționale nr. 374 D/2015 și nr. 291 D/2015 și reținute în Deciziile Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și nr. 472 din 16 iunie 2015.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierilor de sesizare, prevederile art. 342 și art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că autorii critică, în realitate, prevederile art. 346 alin. (3) raportate la cele ale art. 342 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

„*Obiectul procedurii în camera preliminară*

Art. 342. — *Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.*”;

— Art. 346 alin. (3): *Soluțiile*

„(3) *Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:*

a) *rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecătii;*

b) *a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;*

c) *procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.*”

14. Autorii excepției susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la cerințele de calitate a legii, ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și ale art. 24 alin. (1) cu privire la dreptul la apărare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, într-adevăr, legiuitorul nu a enumerat printre cazurile în care judecătorul de cameră preliminară poate restitui cauza la parchet, prevăzute la art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, și situația constatării lipsei competenței materiale a organului de urmărire penală. Aceeași lipsă a competenței materiale a organului de urmărire penală nu este reglementată nici, drept cauză de nulitate absolută, la art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, care prevede, la lit. b), doar încălcarea dispozițiilor legale privind competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești ca determinând întotdeauna aplicarea nulității. Așa fiind, lipsa competenței materiale a organului de urmărire penală poate fi invocată, potrivit art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, de către persoana interesată, care trebuie să probeze faptul că încălcarea dispozițiilor legale ce reglementează această materie i-a produs o vătămare, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

16. Cu toate acestea, Curtea constată că, potrivit art. 347 din Codul de procedură penală, încheierile pronunțate de judecătorul de cameră preliminară pot fi contestate în termen de 3 zile de la comunicare.

17. De asemenea, în cazul dispunerii de către judecătorul de cameră preliminară a începerii judecării, cu menținerea actelor de urmărire penală efectuate de către un organ de urmărire penală necompetent material, cu excepția cazului recunoașterii de către inculpat a învinuirii, conform art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, judecata în primă instanță se va face, conform art. 376 alin. (3) din Codul de procedură penală, cu audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente și, nu în ultimul rând, cu administrarea probelor încuviințate. În privința probelor, părțile sau instanța, din oficiu, pot recurge la oricare dintre probele, mijloacele de probă și procedeele probatorii prevăzute la art. 97—201 din Codul de procedură penală.

18. În situația recunoașterii învinuirii, conform art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, judecata în primă instanță are loc cu asumarea de către inculpat a faptului că soluționarea cauzei se face numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, potrivit tezei finale a aceluiași alin. (4) al art. 374 din Codul de procedură penală. De asemenea, conform art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată nu se readministrează în

cursul cercetării judecătorești, acestea fiind puse în dezbateră contradictorie a părților, a persoanei vătămate și a procurorului și fiind avute în vedere de instanță la deliberare.

19. Totodată, împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond, poate fi formulat apel, în condițiile art. 408 și următoarele din Codul de procedură penală, acesta constituind o cale de atac integral devolutivă, potrivit art. 417 din Codul de procedură penală.

20. Analizând aspectele procedurale mai sus invocate, Curtea constată că ele constituie, de fapt, garanții ale drepturilor fundamentale prevăzute la art. 21, art. 23 alin. (11) și art. 24 alin. (1) din Constituție, prevăzute de legiuitor în scopul asigurării acestor drepturi, așa încât lipsa prevederii exprese, în cuprinsul art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, a dreptului judecătorului de cameră preliminară de a restitui cauza la parchet în situația constatării împrejurării că urmărirea penală a fost efectuată de către un organ de urmărire penală necompetent, nu este de natură a încălca drepturile fundamentale anterior enumerate. În acest sens, accesul liber la justiție, reglementat la art. 21 din Legea fundamentală, presupune accesul la toate mijloacele procesuale prin care se înfăptuiește actul de justiție, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 2015 și Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009). În ceea ce privește prezumția de nevinovăție, invocată de autorul excepției, aceasta presupune dreptul inculpatului de a fi considerat nevinovat până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare (a se vedea Decizia nr. 1.028 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 1 septembrie 2011). Nu în ultimul rând, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dreptul la apărare, reglementat la art. 24 alin. (1) din Constituție, conferă oricărei părți implicate într-un proces, potrivit intereselor sale și indiferent de natura procesului, posibilitatea de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea sa fapte sau împrejurări. Acest drept presupune participarea la ședințele de judecată, folosirea mijloacelor de probă, invocarea excepțiilor prevăzute de legea procesuală penală, exercitarea oricăror altor drepturi procesuale penale și posibilitatea de a beneficia de serviciile unui apărător (a se vedea Decizia nr. 667 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 noiembrie 2015, paragraful 33).

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florentin Lungu în Dosarul nr. 1.205/277/2015/a3 al Tribunalului Buzău — Secția penală, Gheza-Antonie Gașpar în Dosarul nr. 856/111/2015/a1 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, Ion Petcu în Dosarul nr. 12.806/280/2015/a1 al Tribunalului Argeș — Secția penală și Petru Blanda în Dosarul nr. 6.204/95/2015/a5 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 346 alin. (3) raportate la cele ale art. 342 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția penală, Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, Tribunalului Argeș — Secția penală și Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2016.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **MONA-MARIA PIVNICERU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 4 unități administrativ-teritoriale din județul Timiș

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 4 unități administrativ-teritoriale din județul Timiș.

(2) Unitățile administrativ-teritoriale și sectoarele cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică sunt prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul ordin.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 2—5*) la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 14 octombrie 2016.
Nr. 1.346.

*) Anexele nr. 2—5 sunt reproduse în facsimil.

ANEXA Nr. 1

LISTA unităților administrativ-teritoriale și a sectoarelor cadastrale în care încep lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor

Nr. crt.	Denumirea unității administrativ-teritoriale	Județul	Sectoarele cadastrale în care încep lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor
1	Ghilad	Timiș	1
2	Iecea Mare	Timiș	3, 6
3	Sănnicolau Mare	Timiș	14
4	Șag	Timiș	1

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul GHILAD, județul TIMIȘ

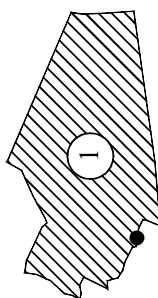

UAT CIACOVA

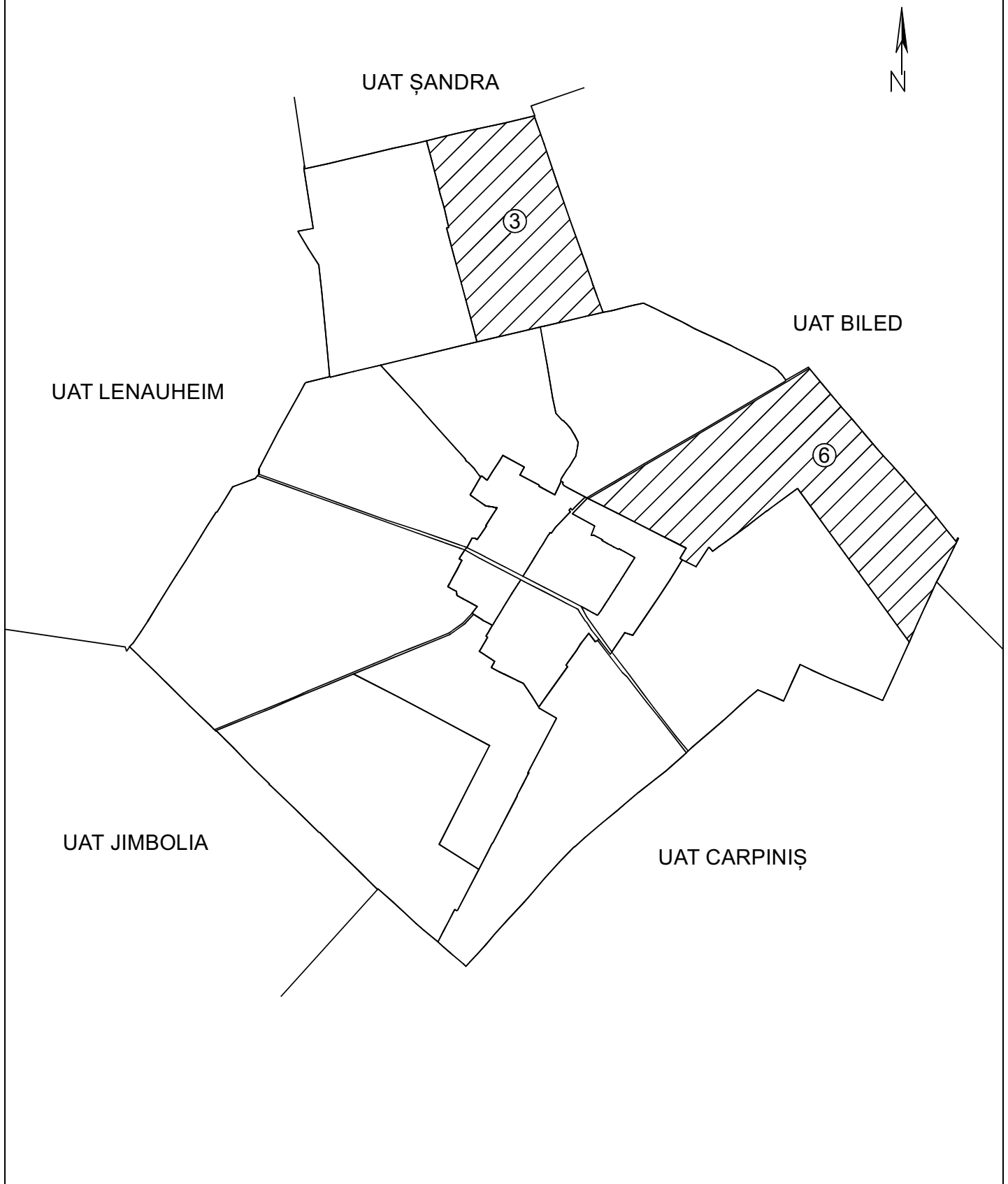
UAT GIERA

UAT VOITEG

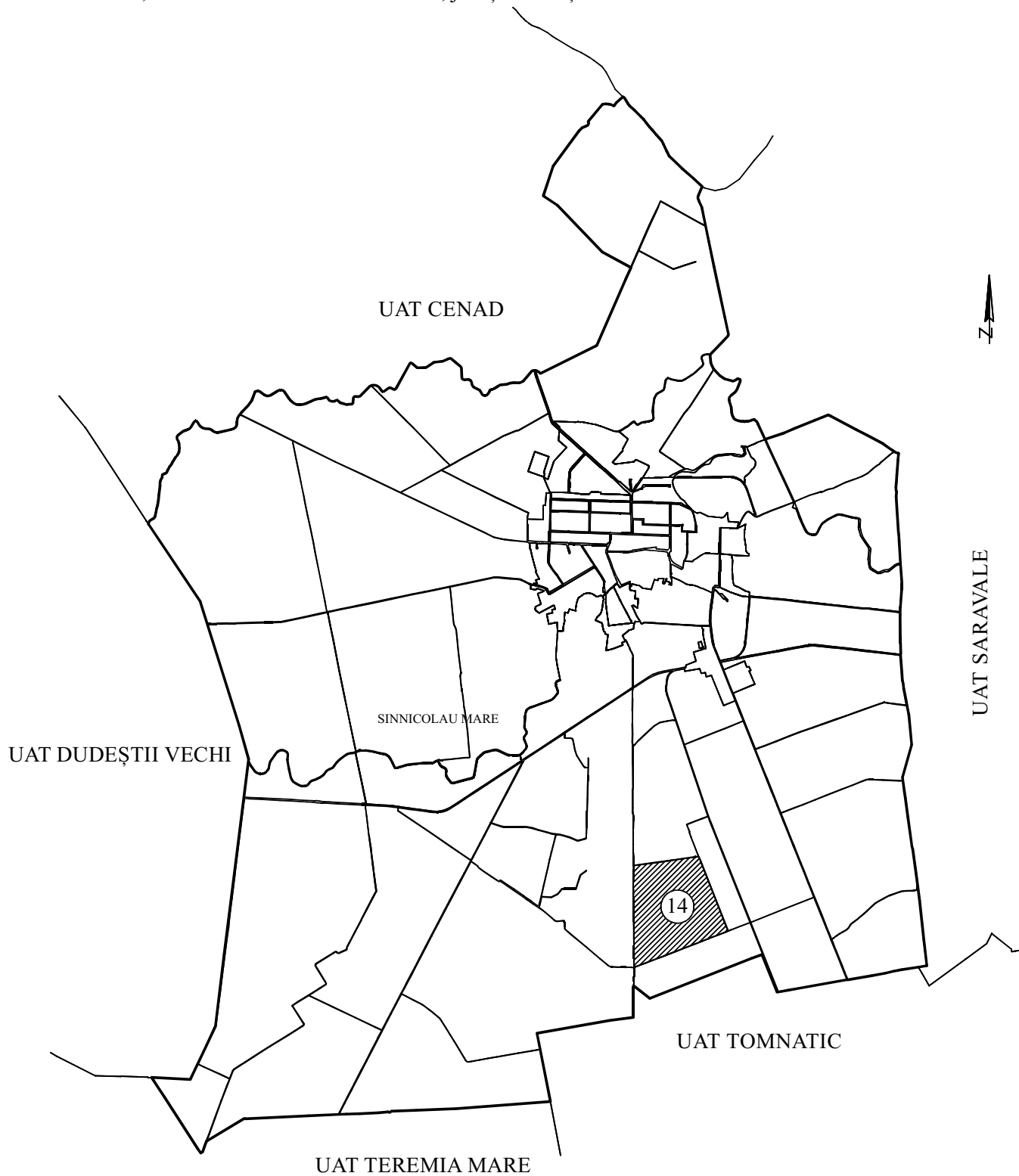
UAT DETA

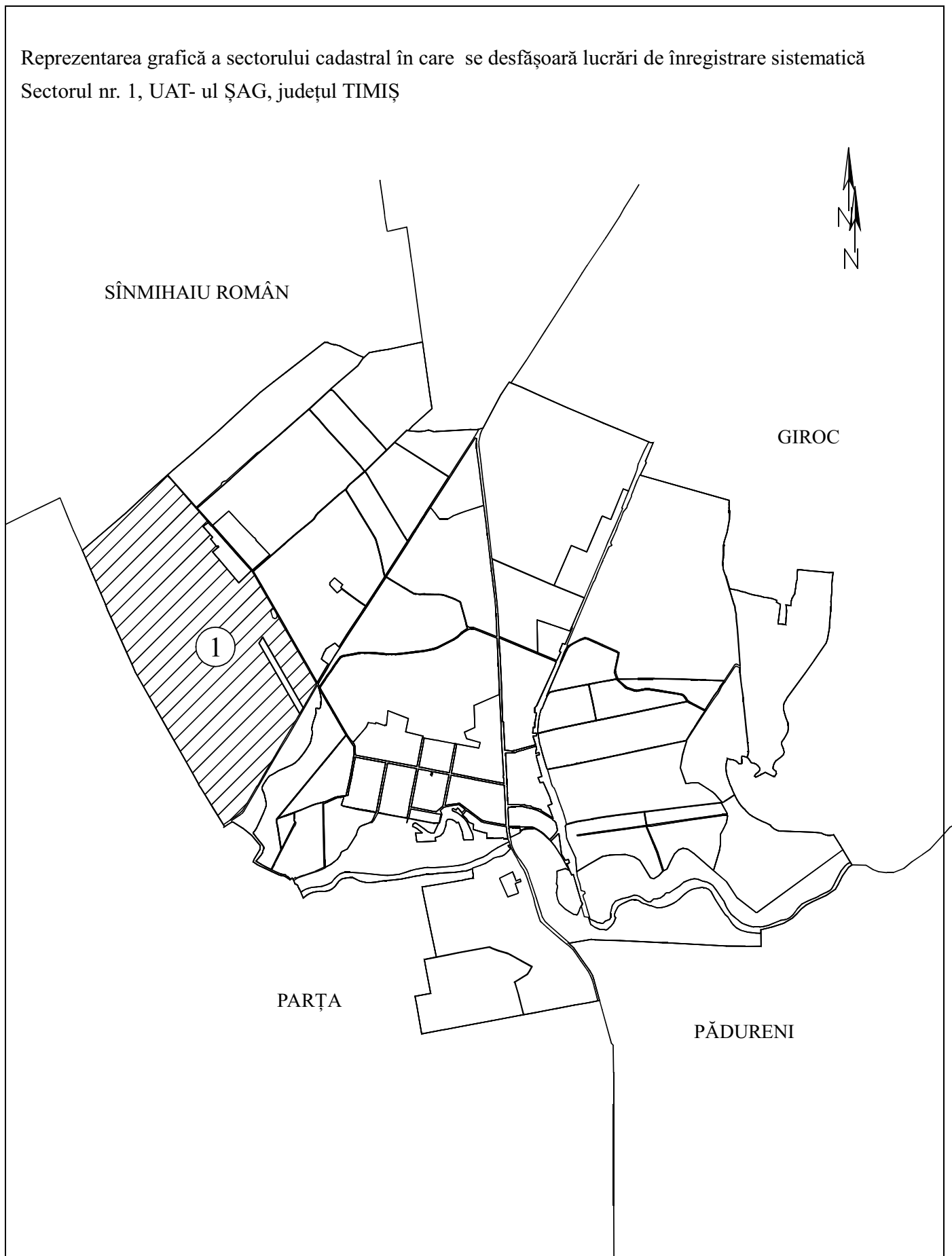
Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectoarele nr. 3 și 6 UAT- ul IECEA MARE, județul TIMIȘ

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 14, UAT- ul SÂNNICOLAU MARE, județul TIMIȘ

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul ȘAG, județul TIMIȘ

ORDIN
privind aprobarea începerii lucrărilor
de înregistrare sistematică a imobilelor,
pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială
Craiva din județul Arad

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Craiva din județul Arad.

(2) Unitatea administrativ-teritorială și sectorul cadastral în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică sunt prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul ordin.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexa nr. 2*) la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 14 octombrie 2016.
 Nr. 1.347.

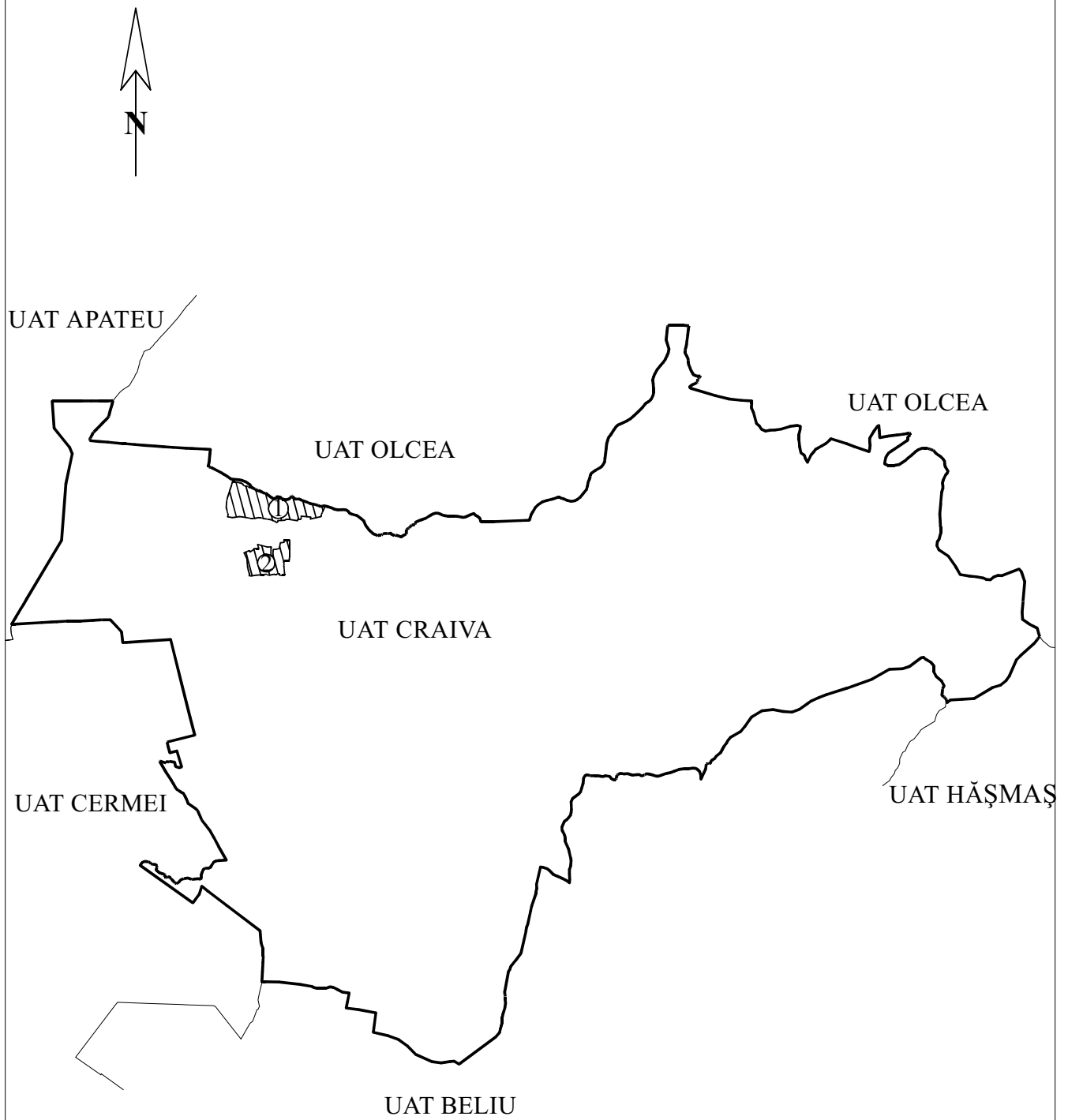
*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1

LISTA
unităților administrativ-teritoriale și a sectoarelor cadastrale în care încep lucrările de
înregistrare sistematică a imobilelor

Nr. crt.	Denumirea unității administrativ-teritoriale	Județul	Sectoarele cadastrale în care încep lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor
1	Craiva	Arad	1, 2

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, 2, UAT-ul Craiva, Județul Arad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

